

Tillid til den nuværende Minister. Jeg kan udtale det samme for mit Vedkommende. Ogsaa jeg har stor Tillid til ham, men jeg staaar alligevel ikke paa samme Maade som det ærede Medlem over for ham. Jeg kan ikke sige som det ærede Medlem, at det ikke er vanskeligt for Ministeren at vælge Medlemmer til det foreslaaede Udvalg, jeg mener tværtimod, at jeg vil nødig se den nuværende Minister i den Situation at skulle vælge Medlemmer til et kirkeligt Udvalg som det foreslaaede. Jeg er enig med Ministeren i, at det vilde være en meget uheldig Situation at staa i. Det er, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hammerich) sagde, næsten mere, end man menneskeligt kan forlange af en Mand, at han til et saadant Udvalg skal gaa hen og vælge Folk, om hvilke han forud ved, at de ere imod hans Forslag, og at de ville modarbejde hans Tanker. Og paa den anden Side, hvis man vil mene, at han maatte gaa efter sine egne Anskuelse og altsaa tage Udvalgsmedlemmer, som ere Venner af hans Forslag, hvem i Alverden vilde saa erkende, at det var et virkelig Udtryk for den danske Folkekirk, som man behøvede at tage noget Hensyn til? Jeg synes derfor, at hvordan man end vender det, er det en Stilling, som det er ganske uforsvarligt af os at bringe Ministeren i.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds mente, at det var hensynfuldt af Landstinget at kalde det foreslaaede et Udvalg i Stedet for en Kommission, da Ministeren, og maaske ogsaa Flertallet i Folketinget, var imod det Udtryk: Kommission. Jeg tror ikke, det har noget paa sig. Vi ere her i Tinget ikke bange for det Navn: Kommission, og saa vidt jeg har forstaaet Ministeren, er heller ikke han bange for det. Det har jo mindre at sige, om det kaldes et Udvalg eller en Kommission. Men Sagen er den, at der er sket et Omslag hos Gejstligheden her i Landet. Gejstligheden har tidligere forlangt en Kommission til at tage de kirkelige Forhold under Overvejelse, men nu vil Gejstligheden ikke nøjes dermed, den vil have en Kirkedag, altsaa en Repræsentation for Folkekirken, som er valgt paa et virkelig kirkeligt Grundlag, og det er noget ganske andet. En virkelig Repræsentation for Folkekirken lader sig ikke fremskaffe, inden vi have en Institution, som er et Udtryk for Folkekirken og navnlig for Folkekirkens Lægfolks Anskuelse. Der er ikke Tvivl om, at Forslaget, som

det nu foreligger fra Landstinget om Nedsættelse af et Udvalg, har noget af en Repræsentation. Det har en Repræsentation for Biskopperne. Naar Biskopperne vælge 2 eller maaske flere af deres egen Midte, er det en Repræsentation for Biskopperne. Naar det teologiske Fakultet vælger et Medlem af sin egen Midte, er det en Repræsentation for det teologiske Fakultet. Ligesaa med det juridiske Fakultet. Men de 20 Medlemmer, som Ministeren skal udnevne, er ikke en Repræsentation for noget som helst andet end Ministeren. Jeg tror, at man maa gøre sig fortrolig med den Tanke, at Nedsættelsen af en Kommission eller et Udvalg — Navnet er jo ligegyldigt — fører til ingenting. Skal det føre til noget, maa vi have en virkelig Repræsentation, valgt af en kirkelig Organisation, men for at faa det, maa vi først have Lovforslaget om Menighedsraad gennemført.

Borgbjerg: Til det ærede Medlem, som nu satte sig, vil jeg gerne gøre et Par korte Bemærkninger. Det ærede Medlem sagde, at man kunde ikke kalde Kultusministerens Opfattelse statskirkelig, thi Kultusministeren var netop ikke Statskirkeemand, men Folkekirkemand, da han ikke vilde have Kirken styret fra oven, men i højere Grad fra neden. Men det er jo slet ikke det, der er Grundforskellen. Modsætningen ligger mellem Stats- eller Folkekirk, paa den ene Side og Frikirke paa den anden Side. Modsætningen ligger imellem paa den ene Side en folke- eller statskirkelig Udvikling og Organisation og paa den anden Side en Udvikling i Retning af frikirkelige Tilstande. Det er dér Grundmodsætningen i vor Tid og i alle Lande ligger, og dér er det, jeg siger, at Ministeren staaar paa den folke- eller statskirkelige Side, medens mit Parti, og jeg havde Grund til at tro mangfoldige andre her i Landet staa paa den Side, at vi ønske ved en Række kirkelige Frihedsløve mere og mere at stile hen imod frikirkelige Tilstande, d. v. s. at naa til en fuldstændig Adskillelse af Kirke og Stat. Det er det, der er Grundmodsætningen. Om Folke- eller Statskirken skal styres mere aristokratisk eller mere demokratisk, er et helt andet Spørgsmaal. Der kommer ikke den Grundmodsætning frem, som jeg her har omtalt.

Det ærede Medlem sagde, at man ikke kunde sige om Venstre, at det slog Kolbøtter i denne Sag. Ja, jeg ved dog ikke. Det var endnu i Forgaars, at det ærede Medlems Parti gennem dets Ord-